

TWISTED

Un roman din seria NEVER AFTER

EMILY McINTIRE

TRADUCERE DE CORNELIA MOISE

DARK ROMANCE

LEDA BAZAAR

EMILY McINTIRE

TWISTED

Un roman din seria NEVER AFTER

Traducere din limba engleză de
CORNELIA MOISE

CAPITOLUL 1

Yasmin

— NU PARE BOLNAV.

Cuvintele mă taie prin haine și mi se înfig parcă în piept. Dacă n-aș fi fost educată să rămân cordială și diplomată, aș răbufni și aș spune ceva deplasat, de genul...

„Uită-te în jur, Debbie! Parcă ești un clown.”

În schimb, îmi mușc interiorul obrazului și ridic paharul cu apă, lăsând greutatea cristalului în palmă și tăișul rece al lichidului pe buze să mă ajute să-mi țin gura.

De altfel, sunt convinsă că Debbie, tânăra și sclipitoare soție a guvernatorului New Yorkului, nu *voia* să aud ce-a zis. Sau poate că *voia*. Nepoliticos din partea ei, având în vedere că suntem la *mine* acasă, dar presupun că nu toți avem maniere.

Îi urmăresc privirea de-a lungul mesei din sufragerie de culoarea espressoului, până în capăt, unde ochii mi se opresc asupra tatălui meu; pielea lui măslinie pare pământie și îmbătrânită. Pungi adânci îi tivesc ochii obosiți, iar petele

violacee indică faptul că *este*, într-adevăr, destul de bolnav. Dar presupun că pentru cineva care nu și-a petrecut ani din viață memorând cele mai mici schimbări ale fiecărei trăsături proprii ar putea să pară pur și simplu surmenat. Iar pentru un om care deține și conduce un imperiu de miliarde de dolari ce controlează majoritatea bijuteriilor din lume, a fi „surmenat” e sinonim cu normalitatea.

Sunt sigură că va fi încântat că oamenii nu văd schimbarea în starea lui de sănătate.

Gelozia îmi strânge stomacul și, o clipă, îmi doresc să am cum să fac schimb de locuri cu oricine altcineva din cameră, cu *oricine*, dacă asta ar însemna că aș putea să mă prefac că el e încă bine.

Tilapia¹ de la ultimul fel amenință să-mi urce înapoi pe gât, iar greața îmi răscolește măruntaiele, pentru că știu că dorința mea e imposibil de îndeplinit. Poate că *ei* nu văd diferența, dar eu, da.

O văd în mișcărilor lui țepene și sacadate, de parcă ar avea peste oase o crustă de beton de care nu reușește să scape.

O văd în colțul coborât al buzelor când crede că nu se uită nimeni și în modul în care absoarbe mici detalii nesemnificative pe care noi toți le considerăm de la sine înțelese în fiecare zi.

Și, mai ales, o văd în absența lui, de fiecare dată când se încuie singur, scutindu-mă de nevoia de a urmări cum radiațiile și chimioterapia îi ard venele, distrugând totul în cale.

Asta face cancerul. Te devorează din interior spre exterior fără să-i pese cine ești. Nu contează dacă ții lumea în palmă sau dacă ai mai mulți bani decât Dumnezeu însuși.

El pur și simplu se hrănește cu moarte.

Iar moartea câștigă întotdeauna, într-un fel sau altul.

¹ Tilapia, sau peștele Sfântului Petru, pește de apă dulce (n. red.).

Privirea mi se mută de la tatăl meu la ușile franceze care mărginesc peretele opus și dau spre partea din spate a domeniului nostru. Mă concentrez asupra modului în care stelele sclipesc pe cerul negru și cum luminile albastru-închis ale piscinei imense creează o strălucire obsedantă peste tot ce ating.

Orice, numai să nu mă mai concentrez la problemele de care pare că nu reușesc să scap.

Debbie chicotește și îmi atrage atenția spre locul unde practic toarce lângă bărbatul care stă lângă ea.

Julian Faraci.

Ochii lui întunecați, negri ca niște hăuri fără fund, sunt deja ațintiți asupra mea, trecând prin masca de liniște politicoasă și dezgolindu-mă până când mă simt ca o fetiță lipsită de valoare, pregătită să fie strivită sub pantoful lui.

Îmi amintesc când a apărut prima dată, angajat ca director financiar la Sultans pe când eu aveam cincisprezece ani și, ca fata naivă care eram acum opt ani, am făcut o pasiune pentru el. Era un bărbat de douăzeci și opt de ani însetat de putere și, ori de câte ori veneam acasă de la internat pentru sărbători, îl idolatrizam, orbită de înfățișarea lui și absorbită de natura autoritară care îi emana prin toți porii.

Dar a fost nevoie de o singură dată în care l-am auzit încercând să-l convingă pe tata să mă țină încuiată pentru ca stomacul să nu-mi mai tresalte în prezența lui.

„E dăunătoare pentru afaceri. Nu ar trebui să-ți lași fiica să apară și să-ți distragă atenția când tu ar trebui să te concentrezi asupra lucrurilor de aici. Păcat că nu e băiat! Cui îi vei lăsa totul?”

Acea ultimă replică a fost cuiul din sicriul pasiunii mele pentru Julian Faraci, iar tot ce am simțit de atunci încoace a fost ceva mai mult decât o simplă ură.

Nicio pierdere, de fapt. Oricum eu deja îmi îndreptasem atenția spre cel mai bun prieten al meu.

Mijesc ochii la Julian, simțind cum iritarea îmi înțeapă pielea ca niște ace. Acesta rânjește, ridicând paharul cu vin și înclinându-l spre mine, în timp ce tatuajele de pe cealaltă mână i se mișcă odată cu flexarea degetelor când și le trece prin părul negru și ciufulit.

O picătură mică de apă din paharul meu îmi stropeste dosul încheieturii, așa că las repede vasul jos, smulgându-mi privirea de la expresia lui batjocoritoare în timp ce îmi vâr degetele tremurătoare sub coapse.

Telefonul îmi vibrează în poală. Îmi las capul în jos când văd o notificare de la băiatul care mi-a cucerit inima încă de când eram copii.

Aidan: Ești frumoasă

Inima îmi tresaltă și rânjesc fără să reușesc să mă abțin, uitându-mă totodată în jur ca să văd unde este. Mama lui stă într-un colț al camerei, cu părul blond prins într-un coc strâns, așa cum i se cere fiecărui membru al personalului din casa noastră, iar privirea îi e îndreptată în jos. *Oare Aidan lucrează cu ea în seara asta?*

— Yasmin!

Vocea aspră a tatălui meu străpunge ceața, așa că-mi mut brusc privirea, uitându-mă la cele douăzeci de persoane din jurul mesei care acum sunt atente la mine.

— Îmi pare rău! Mă silesc să zâmbesc și ridic mâinile ca să-mi iau tacâmurile, apoi adaug: Cred că am ratat ce-ai spus.

— Guvernatorul a întrebat ce părere ai despre cea mai nouă achiziție a tatălui tău.

Vocea lui Julian e rece, dar fină ca untul, și simt un fior pe șira spinării. E nepoliticos din partea lui să aibă o asemenea voce și un asemenea chip când sufletul îi e atât de putred. Se uită spre guvernatorul Cassum cu un zâmbet sarcastic.

— Yasmin n-are nicio idee despre dedesubturile afacerii *noastre*. A fost ocupată să zburde prin... Se uită la mine înaintea să completeze: Unde era? În Oregon, la facultate?

Furculița îmi zăngănește pe farfurie când o las jos și îmi îndrept atenția spre guvernatorul Cassum, strângând din dinți din cauza controlului de care am nevoie pentru a nu-mi azvârli cuțitul peste masă, sperând să-l înjunghie pe Julian în inima aia rece și moartă.

În ciuda a ceea ce pare să creadă toată lumea, eu *chiar știu* ce se întâmplă în afacerea tatălui meu. Poate că el încearcă să mă protejeze, dar crescând în preajma unui om atât de puternic ca el înseamnă că am văzut și am auzit mai mult decât ar fi trebuit despre tranzacțiile făcute pe sub mână.

În plus, faptul că Memfi Romano, despre care se zvonește că ar fi un *capo* al Mafiei italiene, trece pe la noi ca să lase personal cadouri de sărbători în fiecare an nu prea strigă a legalitate.

Pentru majoritatea lumii însă, tata e pur și simplu specialist în vânzarea ideii de iubire prin bijuterii supraevaluate. Numele mărcii în sine e suficient pentru a impresiona, dar adaugă la asta sloganurile captivante și milioanele de dolari vărsate în marketing în fiecare an care au ca rezultat afișarea diamantelor Sultans peste tot la televizor și pe panouri publicitare, iar el devine simbolul eleganței și al strălucirii.

„Transformă-ți iubirea din stare brută în ceva spectaculos cu un diamant Sultans.”

— Nu mi-aș permite să pretind că știu dedesubturile afacerii tatălui *meu*, ripostez, accentuând cuvântul „meu” doar

pentru Julian. Însă, dacă îmi cereți părerea despre implicațiile morale ale continuării comerțului cu diamante în zone de conflict, atunci sunt mai mult decât bucuroasă să vă împărtășesc gândurile mele.

Cineva pufnește în stânga mea, iar ochii îmi fug înapoi la Julian. Maxilarul lui bine conturat tresare, scoțându-i în evidență barba de câteva zile care îi împodobește fața bronzată.

Acum e rândul meu să rânjesc și o și fac, arcuindu-mi un colț al gurii în timp ce mă uit atent la mâna dreaptă a tatălui meu. Mijește ochii, iar iritarea i se ivește pe chip ca blițul unui aparat foto. Mă simt extrem de satisfăcută să văd că l-am atins cu remarca mea, exact așa cum sperasem.

La urma urmei, am rostit cu voce tare partea care trebuia să rămână nespusă, cea pe care nu ar trebui să o *exprimi* niciodată cu glas tare.

Toată lumea de la această masă știe că, deși diamantele pe care le vinde Sultans poartă eticheta „fără conflicte”, asta nu înseamnă că ele chiar vin din zone lipsite de conflicte. Sunt doar... *reglementate*. Și îmi cunosc afacerea familiei destul de bine ca să îmi fie clar că reglementările reprezintă mai degrabă o pierdere de fum decât o realitate. Așa au fost de când bunicii mei au imigrat din Liban și au construit Sultans de la zero, legând relații cu oricine era necesar pentru a obține acces la industria diamantelor.

Tatăl meu întrerupe tensiunea chicotind.

— În zilele noastre, copiii fug la universitate și cred că sunt gata să cucerească lumea. Acesta e doar încă un exemplu pentru care bărbații ar trebui să conducă țara, iar femeile ar trebui să stea acasă și să aibă grijă de copii.

Obrajii îmi ard și îmi cobor încă o dată privirea în poală în timp ce hohote de râs răsună în jurul mesei. Nu sunt cu adevărat jenată. Sunt obișnuită cu retorica misogină a tatălui

meu și, în ciuda a ceea ce spune, știu că mă iubește. Poate n-o fi el un om *bun*, dar a fost întotdeauna bun cu mine, iar eu îl iubesc în ciuda ideilor sale învechite și a tacticilor de afaceri mai puțin oneste.

E uimitor ce suntem în stare să trecem cu vederea – ce suntem dispuși să facem – când vine vorba de cei pe care-i iubim.

Ochii tatălui meu se împlânzesc când se uită la mine.

— *Habibti*¹, tu vei fi o mamă minunată, dacă e să mă iau după inima plină de grijă pe care o ai.

Adevărul e că nici măcar nu vreau să fiu mamă. Tot ce vreau eu este să fac fotografii. Dar asta nu reprezintă o carieră acceptabilă pentru fiica lui Ali Karam. Nu sunt sigură că *vreo* carieră ar fi acceptabilă. Tata e peste măsură de fericit știind că m-am întors acasă definitiv și că am terminat cu „experiența” învățământului superior.

Julian se apleacă și îi vorbește tatălui meu în timp ce restul demnitarilor își reiau discuțiile lor superficiale care nu înseamnă nimic și *nu fac* altceva decât să le gâdile propriile orgolii, și, uite-așa, atenția nu mai e îndreptată spre mine.

Telefonul îmi vibrează din nou.

Aidan: Abia aștept să te ating

Degetele îmi alunecă peste buze, iar emoția îmi clocotește în interior în timp ce mă gândesc la vreo cale de a scăpa de această cină plictisitoare și de a-l găsi pe Aidan. Bat cu piciorul în podeaua de marmură a sufrageriei și mă uit în jur, agitată.

¹ Termen de alint feminin din limba arabă, tradus de obicei prin „iubirea mea”, „draga mea” sau „scumpa mea”, folosit de obicei pentru a te adresa femeilor și fetelor (n. tr.).

Probabil că aş putea să plec fără să observe cineva.

Dar nu plec, pentru că, oricât de mult mi-aş dori, eticheta care mi-a fost impusă încă de la naştere e mai importantă decât orice altceva. Abia după ce se termină şi desertul, iar bărbaţii se retrag în camera tatălui meu, unde se fumează trabucuri, îmi apăs o mână pe tâmplă şi mimez un căscat.

— Yasmin, te simţi bine? mă întrebă Debbie, ale cărei sprâncene arămii se unesc într-o încruntare.

Celelalte câteva femei rămase la masă – majoritatea soţii, iar câteva, amante – se uită la mine cu o prefăcută îngrijorare.

— O durere de cap, mă tem. Nimic de nerezolvat cu un somn pe cinste.

Arunc o privire scurtă spre hol.

— Mă scuzaţi!

Degetele mi se strâng în jurul lemnului pe când mă ridic de la masă şi trec pe lângă cei câţiva angajaţi care adună vasele murdare, căutând din priviri să văd dacă Aidan se află printre ei. Nu-l văd acolo. Îmi scot telefonul imediat ce trec de colţ, degetele zburându-mi pe ecran în timp ce titez un mesaj cu locul în care să ne întâlnim.

Simt deja fluturi în stomac.

EA ESTE DIAMANTUL LUI NEȘLEFUIT. EL ESTE CEL MAI CUMPLIT COȘMAR AL EI.

Yasmin Karam, fiica unuia dintre cei mai bogați oameni din lume, nu a cunoscut niciodată lipsurile. Așa că, atunci când prea iubitul ei tată se îmbolnăvește, tânăra se hotărăște să-i facă ultimele zile cât mai fericite. Ultima lui dorință? Să o vadă măritată cu un bărbat ales de el. Doar că inima lui Yasmin îi aparține deja cuiva. Unui servitor. Un om pe care tatăl ei nu l-ar considera niciodată demn. Prinsă între datorie și iubire, Yasmin face un pact disperat cu Julian, mâna dreaptă a tatălui său, fără să știe că acesta își urzește propriile planuri întunecate.

Julian Faraci are un singur scop: să devină cel mai puternic om din lume. Și-a construit viitorul pe oase rupte și vânătași, fără să-i pese pe cine rănește pe parcurs. Atunci când mentorul său se îmbolnăvește, Julian riscă să piardă totul – și nu va pregeta să facă tot ce-i stă în putință pentru a moșteni ceea ce consideră că i se cuvine. Chiar dacă asta înseamnă să forțeze o femeie pe care nu o suportă să-i devină soție.

Yasmin este o răsfățată care spune lucrurilor pe nume, iar el este personajul negativ din povestea ei. Dar Julian decide că ea va fi a lui – indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească pentru a o convinge.

„O poveste îndrăzneță, captivantă și delicios de întunecată!”

What's Better Than Books?

18+

ISBN: 978-630-361-298-0

9 786303 612980

www.edituracorint.ro